

Прямуючи шляхом Божественної Реалізації

Боулдер, США
9 березня 1991 року

То що ж? Я рада бачити тут сьогодні стільки чудових американців. Так! Крім усього іншого, я здивована. Ще до того, як я увійшла, хтось мені сказав, що кімната переповнена, і що на мене чекають дуже симпатичні слухачі, і мені здається, він мав рацію. Я пригадую, що багато чула про Боулдер в Колорадо як про дуже духовне місто, що благотворно впливає. Я чула про це багато років тому, коли читала декотрі журнали, духовні журнали з Боулдеру, Колорадо. Час від часу, протягом двох останніх років мене запрошували до Колорадо; спочатку до Денверу, потім до Боулдеру. Так? Ви звикли називати своє містечко "Боулдер", чи не так? Багато разів я відкладала поїздку, але цього разу, проїжджаючи через Сполучені Штати, я вирішила одночасно завітати й до вас, щоб дізнатися, як ваші справи. Як ви всі поживаєте? [Чудово] Що ж, прекрасно. Так. Я рада, що ви знайшли час, щоб прийти сюди, так що тепер у нас є можливість побачити один одного - найімовірніше, тільки єдиний раз за багато століть [Учитель сміється] або численні життєві строки. Ми не в змозі знати, чи буде у нас знову така можливість. Цілком можливо, ми будемо в інших фізичних тілах, або, що теж не виключено, будемо виглядати не так добре, як зараз. [Учитель сміється] Отже, вам слід розуміти і цінувати свою красу вже зараз.

Я знаю, що численні з вас стали на шлях духовності, може бути, на так звані різні шляхи або різноманітні підходи до Божественної свідомості, до Божественної Природи, до Дзен або Дао. Щось із мікрофоном. Це мій голос. В усьому винний мій голос. Зараз нормально? Чи всім мене добре чути? Так! Дякую. У мене глибокий грудний голос, за винятком тих моментів, коли я... "пищу", ви розумієте. [Учитель сміється] Як і будь-яка жінка. [Учитель і вся аудиторія сміються] Іноді я повинна виконувати свій обов'язок у жіночій подобі. Так! [Учитель сміється] Я повинна бути жіночою. [Учитель та всі слухачі сміються] Ви розумієте. Інакше люди подумують, що тільки чоловік може стати Буддою (істотою, що досягла абсолютного прозріння). [Учитель і вся аудиторія сміються та аплодують] Що ж, у мене є добрі новини для вас, виявляється, жінка теж може стати Буддою. У крайньому разі, так думають мої учні. У мене інша думка. Я так не думаю, так! Я не думаю, що жінка може стати Буддою. На жаль, тому, що ми ані чоловіки, ані жінки. Кожний із нас - це Будда, "нерозвинений Будда". Так само, як і кожна країна - це вже окрема країна, просто деякі країни - нерозвинені, а деякі - цивілізовані нації. Правильно?

Таким чином, ми теж спроможні розвиватися, додержуючись певної методики, певного способу життя, спрямовуючи нашу... так, нашу повсякденність у певне русло. Так! Спосіб життя більшості людей, їхнє життя сплановані не найкращим чином, я не маю на увазі саме ваші. Може бути, вони сплановані правильно. Хочу запропонувати вам просто загальні орієнтовні настанови. [Учитель сміється] Розумієте, існує багато рівнів, на яких ми проводимо наше життя, і всім відомо, що найвищий ступінь - прожити своє життя у Божественній свідомості, дійсно доторкнутися або повністю усвідомити сутність Будди (свою дійсну сутність). Так. Численні люди намагаються досягти цієї Божественної свідомості або сутності Будди шляхом різноманітних споглядаючих вправ. Гм. Споглядання при медитації - це найкращий зі способів, за допомогою якого ми в змозі чітко уявити собі нашу справжню велику Сутність. Але, навіть медитуючи, можна дотримуватися різних методик. І навіть якщо ви знайдете правильний, найнадійніший та найшвидкіший засіб, кожна з них все одно передбачає велику кількість рівнів. Зараз давайте припустимо, що ми кажемо про найдосконалішу методику. Так. Якщо ми медитуємо правильно, то ми бажаємо терміново..., якщо ми знайшли правильний підхід, щоб пізнати свою внутрішню Сутність, то нам зараз же відкриється одна з граней безпосереднього

прозріння, якийсь терміновий доказ нашого реального великого Я, іншими словами, ми одразу ж дізнаємося, що ми - не лише фізичні тіла, але й ще щось. Ми зараз же відчуємо себе у піднесеному настрої..., не лише збудженими у звичайному розумінні. Але, на жаль, наша мова надто обмежена у своїх можливостях, щоб висловити той божественний захват, котрий охопить нас, якщо нам трапиться опинитися на правильному шляху або в належному середовищі Божественної свідомості. Ось чому ми могли б назвати це "безпосереднім прозрінням". Гм! Тепер, якщо ми щоденно і поступово будемо йти цим шляхом або дотримуватися цього підходу, щоб наблизитися до Бога, тоді з кожним днем ми будемо вдосконалюватися. Будемо все більше переконуватися у своєму звільненні, станемо впевненішими у своїй Величі. Так що одного разу зможемо сказати собі: "Ах! Я та мій Отець єдині", або "Я перетворився на нього", або "Я Будда". Але у цей момент гордість не має значення, немає місця гордості. Це просто факт безпосереднього відкриття справді просвітленого стану буття, перебуваючи в якому, ми тепер знаємо, хто ми є насправді, чого раніше не розуміли. Ось і все. Нам нема чим пишатися, адже ми лише відкрили самих себе. Але ми щасливі, що зробили це відкриття. [Учитель сміється] Все дуже просто. Так. Тому численні люди іноді помилково вважають, що лише обранці можуть іменувати себе або когось Буддою. Взагалі-то самі Будди не стали б заявляти: "Я Будда (істота, що досягла абсолютного прозріння)", за винятком особливих випадків - коли учні просять або мають потребу в підтвердженні. У більшості випадків Месіями, Буддами або Верховними Учителями їх іменують їхні ж послідовники. Численні люди неправильно це розуміють та вважають, що так званий Учитель або Будда надто зарозумілий, що він або вона претендує на перемогу, бажає прославитися. Так, але це помилка. Подібно до того, як коли б ви, закінчивши навчання та одержавши ступінь Доктора природознавства, сказали: "Я щойно став доктором медицини" або: "Я щойно склав іспити... і одержав ступінь Доктора природознавства". Ось і все. Просто ми щасливі від того, що досягли нарешті мети, задля котрої працювали довгі роки.

Отже, перетворившись на Будду (істоту, що досягла повного прозріння), ми відчуваємо, що немає нічого особливого та грандіозного в тому, щоб бути Буддою. Ми лише відчуваємо себе дуже, дуже щасливими і повністю задоволеними, крім того, ми зараз же зрозуміємо, що це природно, що так і повинно було бути. Дійсно, хто став Буддою, не має потреби одразу ж вийти та повідомити про це народ. Не те, щоб він втратив здібність співчувати або став егоїстом, просто він дивиться на всіх живих істот і бачить у них Будду. І його б дуже здивувало, що хтось може не знати цього. Але поступово цей Будда знову набуде відчуття реальності..., тобто відчуття цього світу, і він обов'язково зрозуміє, що численні люди не усвідомлюють цього, що вони Будди. То є істина. Отже, коли так звані непросвітлені люди, що не розуміють своєї власної величі, прийдуть і вимагатимуть у так званого Будди, щоб він пояснив і показав їм, як стати Буддою, цей Будда повинен виконати їхнє прохання. Але без найменшого почуття удаваної гордості та переваги. Він може відчути невелике здивування [Учитель сміється], але ніякої гордості. Можливо, він скаже: "Чому вона не знає цього?" Розумієте? Чому вона не розуміє, що вона Будда? Так, іноді під час проповіді у будь-якого Будди або будь-якого Учителя буде виникати подив. Коли я кажу "Будда", зрозумійте, будь ласка, правильно - я гадаю, ви розумієте, - я маю на увазі Ісуса або будь-якого Месію чи будь-якого Учителя, що живий, справжнього Верховного Учителя. Більшу частину свого часу я проводила раніше та проводжу зараз за читанням буддистських доктрин. Я також вивчаю багато інших доктрин. В юності я рано ознайомилася і часто зустрічалася з буддистською термінологією, і тому іноді використовую слова "Будда" або "Буддистські доктрини". Будь ласка, не зрозумійте мене неправильно, ніби я відстоюю інтереси лише буддизму і не поважаю християнства або будь-якої іншої великої філософії. Добре? Я за всі релігії. Я поважаю їх усі, і я знаю, що всі вони вказують на ту саму Істину; але ми повинні розуміти Істину. Ось що важливо. Не тільки знати шлях, але й розуміти Істину. Подібно до того, як сказав Будда: **"Я перст, що вказує на місяць, але перст - це не місяць"**. Він мав на думці, що його вчення, його філософія просто повинні були збудити в нас почуття туги за місяцем - за Істиною. Але ми не повинні чіплятися

за одну тільки чисту філософію і забувати про пошуки Істини. Адже істина всередині нас, Сутність Господа, Царство Боже або Сутність Будди, вона вже є в нас. Ми повинні відкрити її. Існує методика, що дозволяє зробити це терміново і продовжувати це щоденно, доки ми повністю не відкриємо для себе знову все Царство Боже.

Спосіб життя, який веде зараз більшість людей, все ж не є досконалим, не є найвідповіднішим для нашого щастя та нашої мудрості. Є багато рівнів нашого життя. Найперший рівень - фізичний, на якому більшість або багато з людей, як би чіткіше висловитися, проводять своє життя. На фізичному рівні ми головним чином віддаємо перевагу чуттєвим насолодам; нам подобається спати, добре поїсти і мати всі види фізичного щастя, і ми також схильні до ліні. Ми працюємо тільки через необхідність заробляти на життя. Але не вкладаємо в працю свій ідеал, свою душу. Я просто кажу про різні рівні. Так. Так що, будь ласка, не ображайтеся. Добре? Отже, це фізичний рівень. Нам здається, що працювати важко. Нам не подобається праця, що потребує великих зусиль з нашого боку. Чим менше робота стосується нашого благополуччя, тим менше ми бажаємо виконувати її, нам важко ворухнути навіть пальцем заради інших людей або зробити що-небудь більш корисне задля всього людства. Зараз я кажу лише про загальну картину, а якщо ми захочемо вдаватися до подробиць, це буде займати більше часу.

Другий рівень - це те, що ми називаємо емоційним рівнем. На емоційному рівні ми дуже певно дотримуємося наших власних думок. Можна сказати, що ми владні та деспотичні. Те, що ми гадаємо, - правильно. Те, що ми робимо, - правильно. І навіть вважаємо, що інші повинні робити те саме. На цьому рівні формуються характери багатьох, як ви їх називаєте, диктаторів або так званих великих вождів радикальних рухів. Так. Тому що вони надто емоційні, їхні життя проходять на емоційному рівні. Гм. Добре, якщо вони дотримуються істинного шляху. Але якщо цей шлях неправильний, вони все одно не намагатимуться виправити його, вони не будуть визнавати своїх помилок. В цьому і є небезпека, тому що відсутня гнучкість.

Другий рівень, на якому ми можемо проводити наше життя - це інтелект, фізичний розум. Розум, вибачте за обмовку, природно, завжди фізичний. Це різновид комп'ютера, надто досконалого комп'ютера, котрий все записує і дуже ретельно видає всі дані без зайвих міркувань та упереджень. Якщо ми не вкладемо в нього душі, розум залишиться тільки машиною-автоматом. Так, це те, про що я кажу, ця машина-автомат і є непросвітлений розум. Отже, якщо люди живуть на цьому автоматичному рівні розуму, вони ще більше зайняті собою. Чи я не права? Вони не будуть сильно турбуватися про те, що відбувається в світі. Не будуть також обтяжувати себе, вказуючи іншим, як чинити. Численні досягають цього рівня, але частіше за все ним і обмежуються, замикаються, ховають себе за межами різних ідеалів. Але на цьому вони зупиняються і в'язнуть надовго. Їх не хвилює те, що відбувається в світі. І в них немає ніякого бажання змінити світ або самих себе. Вони вважають, що в теперішньому своєму стані вони досягли досконалості. Численні люди помилково приймають це за найвище прозріння. Вони вважають, що в цьому світі їм нема чого робити. Однак метод "Дії за допомогою бездіяльності" має на увазі другий рівень і складається не з цього. Не треба думати, що ми не повинні турбуватися про світ і не повинні нічого робити задля світу. Велике прозріння не в цьому. Це лише один із рівнів на шляху до прозріння, великого прозріння. Так!

Так чи інакше, щоденно ми відчуваємо озоріння різного ступеня. Борючись за правду, ми кожного дня відчуваємо прозріння різного рівня та збагачуємо свою мудрість, доки одного прекрасного дня не досягнемо найвищого рівня. Отже, цей рівень лише один з багатьох. Якщо ми піднімемося трохи вище, то будемо жити на так званому рівні душі, на рівні свого "Я", на рівні самореалізації. При цьому ми розуміємо, що ми є душею, що наше життя визначається душею, що духовне світло вселяє в нас розум і душа пробуджує в нас співчуття, співпереживання та т.ін. На цьому рівні ми багато чого дізнаємося і намагаємося принести користь, допо-

могти світові та самим собі жити, відчуваючи насолоду та щастя, і досягти всього, що вважаємо благородною метою людства. Ми наполегливо намагаємося. Докладаємо всіх зусиль і використовуємо всі можливості, щоб досягти цього і допомогти іншим набутти того, що набули самі. Це рівень душі, рівень самореалізації.

Адже цієї миті ми ототожнюємо себе з душею, усвідомлюємо, що й ми душа, "джерело натхнення" - це одне й те саме, ми - не тіло. Але все це ще не найвищий рівень, оскільки у нас, як і раніше, залишається "его", котре розмірковує і визначає, котре знає, що "це" - чудово, котрому відомо, що "Я та Отець мій - єдині". Як і раніше, існують двоє - і їм дуже тісно, надто тісно. [Учитель і всі присутні сміються] Навіть якщо ми кажемо: "Я і Отець мій - єдині", через те, що все ще залишаються окремо "Я" та "мій Отець", вони - не єдине ціле, "єдності" немає. Так, як бачите, це парадокс, але не зрозумійте мене так, ніби я критикую Ісуса Христа; це було б неправильно. Він змушений казати: "Я і Отець мій - єдині", щоб людям було легше зрозуміти. Але сам він вже був іншим, розумієте? Він знав, що відрізняється. Тому за інших обставин він сказав: **"Не я, але Отець мій"**. Чи ви розумієте, що я маю на увазі? Він розумів. Він знав більше, ніж тільки "Я і Отець мій - єдині", але повинен був сказати саме так, як сказав. В іншому випадку люди не змогли б зрозуміти, що він хотів сказати. Так. Коли будь-який із Учителів приходить у світ, йому доводиться знижувати свій рівень до рівня людей, а потім, не кваплячись, підніматися разом з ними. Чи не так? А інакше, як би він зміг зробити це? Так само, коли ви навчаєте дитину писати. Так. Ви повинні спочатку ознайомити її з абеткою та, крім того, водити її рукою, щоб допомогти їй писати. Ви роз'яснюєте їй типи речень, котрі вам вже відомі, але ви повинні зробити це заради дитини.

Після цього рівня самореалізації є рівень Бога, Божественної свідомості або Божественної реалізації. Бог - не хтось інший, ніж ми самі. Але навіть на рівні самореалізації ми все ще не розуміємо цього. Нам здається, що існує Бог зовні нас. Дійсно, це звучить дивно, чи не так? Звучить потішно. Схоже на атеїзм? Сподіваюсь, що ні. Це важко пояснити. Ох! Це важко пояснити. Добре. Спробуйте зрозуміти. [Учитель сміється] Справа не в тому, що ви не розумієте. Просто мені пояснення завдає клопоту.

Рівень Божественної реалізації в тому, що ми зливаємося з ним. Ми робимо саме те, що потрібно зробити, навіть не гадаючи про це, не знаючи про це, навіть не маючи жодного уявлення. Ми - це "Воно". Ми лише створюємо. Ми - творці всіх речей, джерело всього, всіх дій, всіх наслідків, однак ніяка карма при цьому нам не надається. Сподіваюсь, що мені вдалося достатньо пояснити це питання, хоча, як і раніше, вагаюся. Навіть якщо так, я не знаю, що ще можна додати. Можливо, ви пізніше зможете сформулювати свої питання, і тоді я перевірю, як ви це зрозуміли. І, може бути, під вашим впливом я стану більш "просвітленою" і зможу пояснити більше.

Отже, зараз більшість людей живе на фізичному, емоційному або автоматичному інтелектуальному рівнях, найбільше - на рівні самореалізації. Численні з нас незнайомі з рівнем Божественної реалізації. Але він доступний, доступний кожному з нас, тому що Бог у нас всередині. В Біблії сказано, що **"ми - храм Божий і всередині нас обитель Святого Духа"**. Хіба це не так? Звичайно. Крім того, у вас всередині "Царство Боже". Царство Боже досягається не шляхом спостережень, міркувань та зарозумінь, не через обговорення та вивчення книг або священних текстів, але "Царство Боже всередині вас". Отже, істинний шлях складається з того, щоб пізнати його, випробувати на собі, тобто простягнути руку та знову відчути його. Саме тому багато вчителів Дзен кажуть: "Вам не потрібні священні тексти". Це звучить надто атеїстично. Іноді, мабуть, в хвилини сильної втоми Шак'ямуні Будда теж казав: **"Немає такого Бога!"** Так. **"Немає Бога"**. Він не мав на увазі, що Бога немає. Просто немає такого Бога, якого ми собі уявляємо. Тому він сказав: "Ані цього, ані другого, немає такого Бога!" Розумієте? Люди схопилися за цей вислів та стверджують, що Будда не вірив у Бога. [Учитель сміє-

тсья] Але це неправильно. Мабуть, тому що за інших обставин він казав: **"Я не став би стверджувати, що Бога немає або що Бог є, але я стверджую, що ми є лише один початок та кінець усіх речей"**. Ви розумієте, що це означає, так? Добре. Ми здатні ретельно аналізувати один або два вислови передвісників усіх часів, а потім відносити їх до тієї чи іншої категорії, говорячи: "Він такий, він сякий, він інший". Так ми створюємо численні "-ізми", а іноді навіть воюємо один з одним через ці "-ізми". Навіть у межах одного "-ізму" думки розбігаються, і частенько відбуваються баталії, нерідко кровопролитні. Це дуже сумно.

Передвісники та Учителі минулого і на думці не мали створювати подібне розмежування. Пізнавши Бога, ми, можливо, зрозуміємо куди більше, ніж можна висловити. Але тоді до нас прийде таке відчуття, ніби всі розуміють нас без слів. Наприклад, якщо у Учителя багато учнів, то у нього немає можливості постійно турбуватися про кожного з них особисто. Розумієте, фізично або на словах. Але всі учні набувають прозріння. Всі учні розуміють все самотійно і поступово досягають рівня Учителя. Чому? Тому що Учитель - це ми самі. У нас є внутрішній Учитель. Ми - "Воно". Ми самі - Бог. Ми - Будда. Всередині кожного з нас - Сутність Будди. Як тільки Учитель допоміг нам збудити свого внутрішнього Будду або внутрішнього Учителя, внутрішній Учитель сам потурбується про все. Він прокинеться, щоб узятися до справи після довгого сну багатьох життєвих шляхів, після бездіяльності. Коли ми перебуваємо на фізичному рівні, працює тільки тіло, тіло бажає, вимагає і діє. Тіло насолоджується чуттєвими задоволеннями, але внутрішній Учитель не має з цим нічого спільного. На емоційному рівні внутрішній Учитель теж не керує нами. Керують звички, що формують свідомість. Керує намагання бути вище за інших. На інтелектуальному рівні розум, інтелект впізнає речі, вказує тілу, що потрібно робити: сховатися в печері, медитувати, робити це, те, інше; не душа, не Бог, не Учитель.

Тільки зустрівши справжнього Учителя, внутрішній Учитель усвідомлює себе. Тому що президент, як ведеться, розмовляє з президентом. Король веде переговори тільки з королем. Король не стане шукати зустрічі з міністром, щоб обговорити з ним державні справи. Король не прийде з візитом до поліцейського, щоб вести переговори, які стосуються спірних питань, що вирішують долі двох народів. Розумієте? Якщо справа стосується поліцейського управління або якого-небудь міністерства, президент не буде брати в неї участі. Чи не так? І король не буде при цьому присутній. Отже, тільки якщо приїжджає король, наш король нагадує про своє існування і зустрічає його, розмовляє з ним, веде переговори або розробляє спільні плани відносно майбутнього народів та світу. Так заведено. Тому важливо зустріти справжнього Учителя, збудити наше справжнє внутрішнє "Я". Король буде розмовляти тільки з іншим королем. Отже, ми можемо піти різними шляхами. Ми можемо робити все, що нам заманеться. Ховатися в печері протягом ста років і т.п. Але ми, як і раніше, не знайдемо внутрішнього Учителя. Ці справи не в його компетенції, тому "він" не виявляє себе. Він лише чекає на відповідний момент, щоб зустрітися з королем, бо сам він - король. Тому, скільки б ми не медитували, скільки б не намагалися слідувати за різними так званими "вчителями", практикуючи будь-які різновиди аскетизму, навіть вегетаріанство, все це не приведе нас під сіль Будди (до Божественної реалізації), до престолу Господа. Ми зможемо пізнати самих себе лише тоді, коли збудимо свого внутрішнього Будду, побачивши іншого справжнього Будду або звернувшись за його допомогою. Ви зрозуміли різницю чи ні? Так?

Кожний із обраних нами шляхів обіцяє свої переваги. Немає шляху, що не обіцяє перевагу. В усьому повинна бути своя користь. В іншому випадку навіщо людям слідувати цим шляхом? Навіть молитви без усякої системи корисні. Навіть відвідування церкви, відвідування храму, богослужіння і паломництво надають емоційного піднесення, і ми відчуваємо себе щасливими, виконуючи ці дії. Частіше за все до нас приходять відчуття гордості за добродіє вчинки, за те, що ми вегетаріанці, кожного дня ходимо до церкви, відправляємося до Мекки і т.п. [Учитель сміється] Це тільки підсилює наше "его", нашу пихатість. На жаль.

На щастя, душа завжди на місці, і душа розуміє, що в цьому немає нічого страшного. "Дозвольте дітям грати, доки вони не стомляться, потім вони самі придуть до матері". Розумієте? Тому справжні Учителі ніколи не поспішають, ніколи не намагаються затримати (зберегти) учнів. Вони поводять себе дуже природно, по-своєму безпосередньо, а той, хто готовий, обов'язково прийде сам. Гм! Їх зовсім не турбує, що їхнім рекомендаціям не слідують весь світ, їх не турбують напади з боку деяких людей, не хвилює те, що люди живуть не так, як треба! Тому що вони знають: діти живуть так, як повинні жити діти. Нічого страшного. [Учитель сміється] Просто одного разу вони подорослішають, а коли подорослішають, будуть поводитися так, як поведуться дорослі.

Так було з давніх-давен, так звані Учителі або Будди приходили до людей, щоб показати різні рівні життя або просвітлені ідеї. А люди потім могли зробити свій вибір. Той, хто був готовий до цього, робив вибір. Це не означає, що Учитель дуже поспішає і сильно хвилюється або турбується про долі світу. Але в той же час це не означає, що він нічого не бажає заподіяти. Він робить, але не діючи. Як казав Лао Цзи: **"Роби шляхом бездіяльності"**. На цьому рівні зміст бездіяльності інший, ніж на інтелектуальному, коли люди лише ховаються від проблем у джунглях, щоб не думати ні про які справи. Учитель приходить у світ, щоб допомогти тим, кому потрібна допомога, але при цьому він не належить світові, світ не приваблює його, він не прив'язаний до світу, не прив'язаний до мирських успіхів та невдач. Ви знаєте, що зробив Ісус. Ви розумієте. Своєю смертю він дав людям урок покірливості. Не чіпляючись за життя і зневажаючи славу, він навчав людей Божої волі, він вчив нас завжди слідувати Божій волі. Але щоб слідувати Божим заповідям, ми повинні знати, де перебуває Бог і чого він бажає.

А щоб дізнатися про це, нам необхідно досягти реалізації в Богові, як досягли її Ісус та Будда. Тільки так, а не інакше, ми зможемо навчитися покірливості. А до цього ми постійно боремося за власної волі, використовуючи так званий інтелект, намагаючись змінити світ або зробити його кращим і т.п. Ми робимо це з усвідомленням "єго". Після великого прозріння ми робимо це, але не діючи. Ми робимо тисячі, мільйони та трильйони вчинків, не ворухнувши і пальцем. Чи можете ви уявити собі такий вид занять? Як? Робити трильйони справ, не повернувши і пальцем? Гм. І таке буває. Це не жарт. Це реальний стан реальної істоти, і ця здібність є у кожного з нас, є право використовувати свої можливості. Але ми не знаємо про них. В тому-то й справа. Ми надто зайняті самовдосконаленням у науковій сфері, в галузі літературної освіти, досягаємо успіху, як говориться, механічно і не намагаємося розвивати всебічні, досконалі здібності. Ось чому нам невідомо, як використовувати свої можливості. В цьому єдина причина. Численні почали б сперечатися зі мною: "Ні, нам відомо, відомо, відомо. Ми наполегливо намагаємося розвивати цю всеохоплюючу силу". Хіба я помиляюсь? Звичайно. Вони стали б переконувати мене: "Так, ми дійсно намагаємося. Ми ходимо до церкви, відвідуємо храм і щоденно сотні разів повторюємо молитви, перебираючи чітки. А як же! Ми вегетаріанці. Ми виконуємо обряди тисячу й один раз. Протягом багатьох років ми повторювали сотні мантр. У нас все підраховано та записано. Є навіть спеціальна книга. [Сміх] Так, так, так. І ми вклоняємося цим і тим божествам незлічену кількість разів на день і хтозна-скільки разів простираємося, падаємо ниць. Ми відвідуємо такі і такі центри паломництва. Виконуємо такі й такі обряди богослужіння, ритуали, церемонії і навіть медитуємо. Мені здається, я - втілення доброчесності". Так.

Одного разу мені самій так здалося. [Учитель сміється] Але ці думки скоро набридли. Я подумала, що це почуття не досить глибоке, щоб втамувати мою духовну спрагу. Тільки після того, як я почала практикувати так званий метод "Куан Ін", котрий, по суті, є методом без певної системи, оскільки звернений безпосередньо до вашої внутрішньої Сутності, мене, дійсно, все перестало турбувати. [Учитель сміється] Все зайве відпало. Так і відкрилося моє внутрі-

шне Я. Це всім відомо. Звичайно. Декотрі з тих, хто слідує іншим шляхом, могли б сказати мені: "Так, ми знаємо, що воно безпосередньо звернено до душі, і ви розумієте, що ви - Будда. В цьому суть. Потім ви прозріваєте". Але це всього лише розмова і повторення того, що засновники вчення казали багато сотень або тисяч років тому. Ми не розуміємо, що має на увазі фраза: "безпосередньо звернений до Сутності Будди" (до вашої справжньої сутності). Ми навіть не знаємо, що це таке.

Нам здається, що Сутність Будди є щось таке, чого можна досягти розумом, до чого можна доторкнутися рукою, що можна до кінця продумати або уявити собі. Це не так, не можна уявити, помацати, відчувати або зрозуміти. Для того, щоб пізнати, ми повинні випробувати її на собі. Сутність Будди - це щось наче промінлива скарбниця світла, і ми, озорені нею, знаємо все. Так само, як ми використовуємо мову, щоб навчити людей і тварин спілкуватися один з одним мовою тіла. Будда використовує світло та різні вібрації, щоб навчати Будду всередині нас. Розумієте? Будда всередині нас не може, не бажає і не відчуває потреби розуміти фізичну мову нашого світу. Він не для Нього. Так само тварини повинні навчати людей тому, як жити і що робити, за допомогою свого незрозумілого белькотіння або навіть прекрасного співу. Ви розумієте? Нам цього не потрібно. У нас є інша мова, своя власна. У нас інше призначення. Навіть якщо ми любимо тварин і нам подобається їхній спів або звуки, котрими вони висловлюють свою прив'язаність до нас, немає необхідності вчитися в них цієї мови. Нам вже непотрібно вчитися розуміти на рівні тварин. Чи не так?

Отже, Будда опиняється в тій же ситуації. Бог (Верховна Влада) всередині нас повинен вчитися безпосередньо в іншого Бога мовою світла та вібрацій. Ось чому потрібний метод, безсистемна система Куан Ін. "Куан Ін" означає "спостереження вібрації". Розумієте? Внутрішньої, а не зовнішньої вібрації. Це не та вібрація, котру можна чути вухами або бачити очима. Ні, ні, ні. Ми в змозі тільки усвідомлювати її. Усвідомивши її, ми одразу ж розуміємо, що це наша справжня Сутність, а все інше приходить само собою. Ось чому в Біблії сказано: **"Намагайтеся пізнати Царство Боже, і все інше надано буде вам"**. Царство Боже виявляється у різноманітному світлі, різноманітній музиці, досконалих та прекрасних мелодіях. У міру того, як ми пізнаємо зміст душі, поринаючи все глибше, з тим, щоб дізнатися щось нове, і нарешті досягаємо Абсолюту.

Світло, що йде від Самого Великого для спілкування з заблудлими душами в цьому світі або в інших світах, буває різного рівня. Саме світло не змінюється, просто хмари, що застилають обрії на різних рівнях, змінюють його якість. Розумієте? Те саме відбувається, коли сонячне світло проходить крізь окуляри з різними світлофільтрами або освітлює різні місця, він виглядає по-різному. Ми повинні прислуховуватися до мелодії Божественного вчення, не поспішаючи, слідувати за нею, щоб досягти вершини. Там ми пізнаємо Сутність Бога, зрозуміємо, що є Царство Боже. Інакше наші міркування беззасновні, і нам лише здається, що ми пізнали її, але це омана.

Ми повинні пізнати її насправді. Потрібно з'їсти торт перед тим, ніж ми зможемо сказати, солодкий він або кислий. Цей досвід ми в змозі придбати терміново. Адже Царство Боже всередині нас. Не дивлячись на те, що воно всередині нас, ми про нього не знаємо. Тому що король не нагадує про своє існування, якщо немає іншого короля, з котрим можна зустрітися і порозмовляти на рівних. Розумієте? Отже, так званий Учитель - це той, хто досяг належного рівня і здатний спілкуватися з нашим найвищим рівнем. В іншому випадку наше найвище Я не стане викривати себе. Воно розуміє, що це було б марнуванням часу. [Учитель сміється] Саме тому, слідуючи різними шляхами, ми часто відчуваємо себе незадоволеними. Ми розуміємо, що чогось не вистачає. Ми розуміємо, що справжнє Я чомусь не відкриває себе. [Учитель сміється] Мабуть, у зв'язку з відсутністю рівного партнера. Чи не так? Отже, кожного разу, коли наше Я відкриває себе, це вказує на те, що ми зустріли інше Я. Таким чином, можна

впізнати справжнього Учителя. Інакше нам його не впізнати. Хто завгодно може навчити нас займатися сотнею безглузвих справ, не маючи жодної вільної хвилини, але так ми лише марнуємо час, а не наближаємося до самоозоріння та прозріння, не пізнаємо вищий рівень свого життя. Отже, в тому випадку, якщо ви повірили [Учитель сміється] моїм словам, можете спробувати, якщо ж ні, прямуйте своїм шляхом і залишайтеся моїми друзями [Учитель сміється] до наступної зустрічі. Може бути, проміне сотня або тисяча років, тому що вам все ще подобається спати. [Учитель сміється]

Є два шляхи реалізувати себе. Перший у тому, щоб почати діяти терміново, прямо зараз і покінчити з усіляким навчанням, покінчити з усіма стражданнями, якщо ми вважаємо, що у світі надто багато мук та невігластва. Якщо те, як ми проживаємо життя, нас не задовольняє і не відповідає нашим ідеалам, ми повинні зробити це зараз, в теперішньому житті. Другий шлях у тому, щоб просто продовжувати жити так, як живеться, і спати, я маю на увазі, спати внутрішньо. Душа спить, і, може бути, ми прокинемося в інший раз. Можливо, до цього пройдуть численні сотні або тисячі років, в залежності від того, як довго нам буде подобатися спати. [Учитель сміється] Добре. Вважаю, треба перерватися і залишити трохи часу на ваші запитання, тоді мені буде зрозуміло, про що ви хочете запитати, і що ви зрозуміли. Велике спасибі за вашу віддану увагу. Я дійсно відчуваю силу вашої підтримки. Я вам дуже дякую. [Оплески]

Автор: Верховний Учитель Чінг Хай
Видане: міжнародним видавництвом: Supreme Master Ching Hai
International Association Publishing Co., Ltd.
Адреса: 236 Сунгшан просп., Тайпей, Формоза, R.O.C.
Тел.: 886-2-87873935 Факс: 886-2-87870873
E-адреса: smchbooks@Godsdirectcontact.org

Авторське право © 2006 The Supreme Master Ching Hai

Всі права захищені.

Спокійно копіюйте текст цього видання, з попереднього дозволу автора чи видавника.